

List Římanům

Úvodní pozdravy. Kristova jedinečnost

¹ Milí přátelé, jako Kristův služebník posílám všem křesťanům v Římě srdečný pozdrav a přeji vám Boží milost a pokoj.

Jak víte, byl jsem pověřen šířením radostné zprávy o Božím Synu Ježíši Kristu, ² zprávy, kterou z Božího vnuknutí předpovídali už proroci. ³ Tělesně je Kristus potomkem Davidovým, ⁴ ve skutečnosti je však Synem samého Boha, jak nade vší pochybnost dokázalo jeho vzkříšení z hrobu. ⁵⁻⁷ Nám nehodným prokázal tu přízeň, že z nás učinil své vyslance a uložil nám vybízet lidi všech národů, aby ho uposlechli a uvěřili mu. K tomu jste byli mezi všemi povoláni i vy.

Pavel ohlašuje moc evangelia

⁸ Nemohu však zamlčet, jak jsem za vás vděčný Bohu, vždyť o vás a vaší víře se všude s uznáním hovoří. ⁹ Bůh dobře ví, jak na vás nepřetržitě myslím ¹⁰ a neustále ho prosím, aby mi někdy dopřál přijít k vám, bude-li chtít. ¹¹⁻¹² Rád bych vás osobně viděl a rozdělil se s vámi o povzbuzení a potěšení ze společné víry.

¹³ Už několikrát jsem se k vám chystal, ale vždycky mi do toho něco přišlo. Tak jako v jiných zemích i u vás chci pomáhat v šíření Kristova radostného poselství. ¹⁴ Cítím totiž svůj

dluh nejen vůči Řekům a vzdělavcům, ale i vůči prostým lidem z jiných národů. ¹⁵ Všem chci sloužit. A tak toužím promluvit o Ježíši Kristu také u vás v Římě. ¹⁶ Za jeho poselství se rozhodně nestydím. Vždyť ono může zachránit každého, kdo mu uvěří; nejen člověka zbožného, ale i toho, kdo žil dosud bez Boha. ¹⁷ On sám v něm oznamuje, jak se postaral o to, abychom před ním obstáli. Nežádá od nás nic jiného než bezpodmínečnou důvěru. Vždyť již prorok Abakuk napsal: „Kdo Bohu důvěřuje, obstojí před ním a bude žít.“

Boha je možné poznat

¹⁸ Boží hněv se však obrací proti těm, kdo pošlapávají jeho zákony a svévolně přehlížejí pravdu. ¹⁹ Vždyť vše, co může člověk o Bohu poznat, ukázal on sám i jim. I takovým lidem Bůh poskytl možnost, aby jej poznali. ²⁰ Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, mohou spatřit ve stvořené přírodě. Protože nad tím zodpovědně nepřemýšleli, není pro ně omluvy. ²¹ Leccos o Bohu poznali, a přece ho jako Boha nectili. Spláceli mu nevděčnost. To je zavedlo na scesti a jejich mysl pozbyla schopnosti rozpoznat pravdu. ²² Svou pošetilst hrdě nazývali moudrostí ²³ a místo Boha uctívali člověka a přírodu. ²⁴⁻²⁵ Bůh jim pak už nebránil, ale nechal je, aby okusili ovoce svého počínání. ²⁶⁻²⁷ Proto klesli do nízkých vášní. Začali holdovat

pohlavním výstřednostem a oddali se homosexuálnosti. ²⁸ Jejich bezbožnost je dovedla ke všemu špatnému a zlému; ²⁹ jsou naplněni podlostí, chamtivostí a nevraživostí. Snížili se k závisti, vraždám, svárům, podvodům a zlomyslnostem, udavačství, ³⁰⁻³¹ pomluvám, urážkám, pýše a domýšlivosti, neúctě k rodičům, otupělosti, bezcitnosti, věrolomnosti a nenávisti k Bohu. Každá bezzákonnost je jim vlastní. ³² Ačkoliv vědí, že podle Božích ustanovení odplatou za takové věci je smrt, nejen to sami dělají, ale schvalují to i jiným.

2

Boží odsouzení hříchu

¹⁻² „Dobře jim tak,“ říkáš si, „mají, co si zasloužili.“ Ale pozor! Myslíš, že sám jsi na tom lépe? Chceš snad tvrdit, že ses nikdy ničeho špatného nedopustil? ³ Druhé soudíš a doufáš, že sám soudu ujdeš, přestože děláš totéž? ⁴ Nepohrdáš tak i ty Boží laskavostí, trpělivostí a shovívavostí? Uvědom si, že právě Boží laskavost vede člověka k tomu, aby se zastyděl a začal nový život! ⁵ Kdo však setrvává v tvrdošijném odporu proti Bohu, na toho dopadne Boží hněv v den soudu. ⁶ V ten den Bůh spravedlivě odplatí každému po zásluze: ⁷ věčný život dá těm, kdo usilují o nepomíjející hodnoty neúnavným konáním dobra; ⁸ ty však, kteří prosazují sami sebe, odporují pravdě a dopouštějí se bezpráví, stihne spravedlivý trest. ⁹ Zlo se jako bumerang vrátí na každého, kdo

je páchá, ať je to nevěrec nebo pobožnůstkář – na toho tím spíš! ¹⁰ Věčná sláva, čest a pokoj budou však odměnou všech, kdo konají dobro: věřících především, ale stejně tak i nekřesťanů. ¹¹ U Boha neplatí žádná protekce. ¹² Každý, kdo hřeší proti Božím přikázáním, musí zahynout, ať už je zná či nikoliv. ¹³ Aby byl člověk uznán za bezúhonného, k tomu nestačí zákon pouze znát; je nutno také jej plnit. ¹⁴ Jestliže nevěrci, přestože Boží zákon neznají, jednají podle svého svědomí tak, že je to v souladu s Božími příkazy, ¹⁵ dokazují tím, že Boží zákon skrytě existuje v jejich svědomí. Ono je jejich zákonem, který je buď obviňuje nebo obhajuje, ¹⁶ a to se ukáže i v den soudu, kdy Bůh odhalí hlubiny lidského nitra.

Domýšlivost - nebezpečí pro věřící

¹⁷ Ty jsi věřící, spoléháš na příslušnost k církvi, oháníš se Bohem, ¹⁸ znalostí jeho vůle, poučen Bibli umíš věci správně hodnotit. ¹⁹⁻²⁰ Domníváš se, že ostatní jsou slepí, nevzdělaní a nevychovaní a ty že jsi jejich vůdce, učitel a vychovatel, poněvadž z Bible čerpáš pravé vědění a poznání. ²¹ Jak je tedy možné, když druhé poučuješ, že si sám poučení nebereš? Kážeš, že krást je hřích, ale to ti nebrání, aby sis přivlastňoval cizí majetek? ²² Druhým cizoložství zakazuješ, sobě ne? Modláře zatracuješ, jejich peníze jsou ti však dobré? ²³ Na všechno máš pohotově biblický citát, ale Boha urážíš tím, že ho neposloucháš. ²⁴ Jaký div, že se nevěrci Bohu posmívají, když

u věřících vidí takové jednání! ²⁵ Na svém vyznání si může zakládat jen ten, kdo podle něj žije. ²⁶ Jestliže se věřící člověk ve svém jednání rozchází s učením Bible, není víc než pohan a nevěrec. ²⁷ Spíše má právo počítat se mezi lidi ten, kdo Boha sice nezná, ale žije v souladu s Božími požadavky. Takový člověk, který zásady tvé víry nepoznal – ač třeba jiného náboženství nebo ateista, pokud žije podle biblických zásad, plným právem zahanbí tebe se vším tvým náboženstvím, jehož zákony přestupuješ. ²⁸ Pravým židem rozhodně není ten, kdo tak navenek vypadá nebo se může vykázat židovským původem. To snad udělá dojem na lidi. ²⁹ Před Bohem však je rozhodující čistota srdce.

3

Bůh zůstává věrný

¹ Přece však má židovský národ zvláštní postavení a určité výsady. Jaké? Není jich málo!

² Předně jim byla svěřena Boží slova.

³ A co když jim někteří neuvěřili – můžete namítnout. A já se ptám: Myslíte, že Bůh jen pro jejich nedůvěru nedostojí svému slovu? ⁴ Ale kdepak! Právě na tom ukáže, jak dovede být věrný i tehdy, když mu člověk nevěří. Tak to stojí i v Písmu:

„Každý uzná, že čestně dodržíš to,
co jsi slíbil, a jako vítěz vyjdeš z každého
obvinění.“

⁵ Někdo však může namítnout: „Jestliže naše špatnost dává vyniknout Boží spravedlnosti, snad by nás Bůh neměl za ni trestat.“ ⁶ Jaký smysl by potom měl Boží soud? ⁷ To bychom mohli rovnou nabádat ke zlu, aby se dobro vedle něj tím víc zaskvělo. ⁸ Někteří lidé to opravdu dělají, ale my ne, i když nás z toho obviňují. Takoví hříšníci budou plným právem odsouzeni. ⁹ Napsal jsem vám již, že židovský národ má určité přednosti. To však neznamená, že židé jsou před Bohem lepší než ostatní. O všech lidech je v Žalmech napsáno:

¹⁰ „Nikdo na světě není spravedlivý, ani jediný.

¹¹ Nikdo není moudrý, nikdo Boha nehledá.

¹² Všichni úplně zabloudili, jejich život ztratil smysl.

Opuštěná je cesta dobra, nikdo po ní nekráčí.

¹³⁻¹⁴ Jejich hrdlo – otevřený hrob;
jazyk – nástroj lsti a podvodu;

rty – schránky jedu,
uštknou tě jako had.

¹⁵ K prolití krve je nemusíš pobízet,

¹⁶ zkáza a bída jsou jejich průvodci,

¹⁷ cestu k pokoji však neznají,

¹⁸ ani úctu před Bohem.“

¹⁹ Víme však, že ustanovení zákona jsou závazná pro všechny, kterým byla určena. Každý tu musí uznat, že před Bohem je viněn, ²⁰ neboť sebeupřímnější snahou dodržovat zákon si nikdo před Bohem nedobude postavení

bezúhonného; zákon naši vinu pouze blíže určuje a usvědčuje nás z ní.

Spravedlnost před Bohem

²¹ Dnes však už známe jinou cestu k věčnému životu než spoléhání se na vlastní dodržování Božích zákonů. Už Mojžíš a proroci o ní mluvili, ²²⁻²³ ale teprve Kristem ji Bůh otevřel. On sám, jak odpovídá jeho povaze, rozhodl se dát novou příležitost lidem, kteří svými vinami ztratili podíl na Boží slávě: odevzdat život do všech důsledků Kristu.

²⁴ Jaká to milost, že nic jiného není člověku zapotřebí. Kristus – toť svrchovaný důkaz Boží shovívavosti k nám. ²⁵⁻²⁶ Jeho krev prolitá na popravišti je pečetí smíření Boha se světem. Až dosud Bůh trest za naše viny pouze s nekonečnou trpělivostí odkládal; nyní je však vložil na Ježíše Krista, který pro ně zemřel. A tak jsou nám definitivně odpuštěny; odpuštěny všem, kdo tuto Boží nabídku smíření přijali. Tak Bůh z hříšných dělá opět bezúhonné, aniž sám cokoliv slevuje ze své spravedlnosti.

²⁷ Čím se tedy můžeme před Bohem chlubit? Ničím! Skutky? Ty nás nespasí. Jedině víra nás může zachránit. ²⁸ Jsem přesvědčen, že nikoliv úzkostlivé dodržování všech přikázání a předpisů, ale pouze víra nás uschopní obstát před Bohem. ²⁹ Což je tu Bůh jen pro členy církve? Není snad Bohem všech lidí? To se rozumí, že je! ³⁰ Bůh je pouze jeden a bez rozdílu přijímá všechny, kdo se obrátí ke Kristu.

³¹ Neprohlašujeme snad zákon za bezcenný tím, že stavíme víru tak vysoko? Rozhodně ne! Naopak, platnost zákona se tím jen potvrzuje.

4

Abraham se stal vírou bezúhonný

¹ O Abrahamovi je napsáno: „Uvěřil Bohu, a byl proto uznán za dokonalého.“ ² Kdyby toho byl dosáhl svými skutky, měl by na co být hrdý. ³ On si však nedobyl Božího uznání tím, co dělal, ale jen tím, že Bohu důvěřoval. ⁴⁻⁶ Stejně i David mluví o šťastných lidech, které Bůh považuje za bezúhonné bez jakékoliv vlastní zásluhy:

⁷ „Jak dobře je těm,

jimž Bůh odpustil jejich provinění,

⁸ jak šťasten je každý,

komu viny nepočítá

a na jeho poklesky nehledí!“

⁹ Nuže, platí to snad jen o židech, kteří se podrobili obřadu náboženské obřízky? O Abrahamovi jsem řekl, že byl uznán dokonalým pro svoji víru. ¹⁰ Kdy se to stalo? Po jeho obřezání na znamení židovství – nebo ještě před ním? Ano, bylo to ještě před tím, než se stal židem. ¹¹ Obřízka jako znamení židovství měla jen zpečetit, že ho Bůh uznal za bezúhonného ještě dříve, než toto znamení přijal. ¹² Tak se stal Abraham nejen praotcem židů, nýbrž i duchovním předchůdcem všech, kdo se vydali cestou víry, jako to učinil on před svým obřezáním. ¹³ Abrahamovi a jeho potomkům zaslíbil Bůh slavnou budoucnost nikoliv na základě

poslušnosti zákona, ale pro jejich bezúhonnost, kterou přijali vírou. ¹⁴ Kdyby tu rozhodoval jen zákon, víra by nebyla k ničemu a Boží sliby Abrahamovi by pozbyly smyslu. ¹⁵⁻¹⁷ Zákon je pouze měřítkem provinění – bez zákona by vina neexistovala. Protože Bůh je milostivý, zahrnul do svého slibu nejen zákonité potomky Abrahamovy, ale také všechny ty, které s Abrahamem spojuje stejná víra. Proto nezaložil svůj slib na zákonu, ale na víře.

Abrahamův příklad neochvějné důvěry

Věříme-li tedy, pak naším společným duchovním otcem je Abraham, jak je o něm napsáno: „Otcem početných národů jsem tě ustanovil.“

¹⁸ On také uvěřil, ač se to zdálo nemožné, že Bůh mu skutečně dá tak četné potomstvo. ¹⁹ Nepochyboval o Božím slibu, i když mu bylo bezmála sto let a jeho žena Sára již překročila věk, kdy mohla mít děti. ²⁰⁻²¹ Abraham byl přesvědčen, že Bůh nic neslibuje naplano, a to mu stačilo, aby Boha chválil a děkoval mu. ²² A právě tuto hlubokou Abrahamovu důvěru ocenil Bůh stejně vysoko jako to nejprříkladnější dodržování požadavků zákona. ²³ Toto však nebylo zaznamenáno jen kvůli Abrahamovi, ale i pro nás. ²⁴ I nás Bůh přijme, když se na něj spolehne. Vždyť on vzkřísil z mrtvých Ježíše, ²⁵ který odpykal trest za naše viny a vstal z hrobu, aby nás změnil do té podoby, v níž bychom před Bohem mohli obstát.

5

Víra přináší radost

¹ Poněvadž naše víra v Ježíše Krista má u Boha stejnou hodnotu jako nevinnost, nejsme již Bohu odcizeni. ² Právě Kristus nám umožnil tímto způsobem dosáhnout důstojného postavení u Boha. ³ Naše výsada není však jen v této naději, nýbrž i v nesnázích. Víme přece, že když snášíme nesnáze, získáváme vytrvalost, ⁴ vytrvalostí dosahujeme osvědčenost a ta nás opět vede k naději. ⁵ A to není klamná naděje, protože Bůh nám dal svého Ducha a ten v nás probouzí lásku. ⁶ Mějme na paměti, že za nás Kristus umíral v době, kdy jsme si zasloužili Boží odsouzení. ⁷ A to je co říci, protože i za nejušlechtlejšího člověka málokdo takovou obětí podstoupí. ⁸ Nám však Bůh dokázal svou lásku právě tím, že Kristus zemřel za nás, třebaže jsme byli špatní. ⁹ Oč více můžeme počítat s jeho milostí teď, kdy jsme Kristovou obětí již očištěni od svých vin! ¹⁰ Jestliže Kristova smrt smířila nás s Bohem ještě v době, kdy nás dělilo nepřátelství, tím spíše nás Kristův život zachrání před Božím hněvem nyní, kdy jsme již smířeni. ¹¹ I Bohem se tedy můžeme chlubit díky Ježíši Kristu, který nás s ním smířil.

Rozdíl mezi Adamem a Kristem

¹² Hřích se v tomto světě usadil prostřednictvím jednoho člověka a stejně i důsledek hříchu - smrt. A protože všichni podleli hříchu, propadli také všichni smrti. ¹³ Již před vydáním zákona lidé Boha

neposlouchali, ale nemohli být odsouzeni podle zákona, protože ještě nebyl vydán. ¹⁴ Ale výsledkem jejich neposlušnosti byla stejně smrt, i když nešlo o stejné provinění jako Adamovo. Ježíš je jakýmsi Adamovým protějškem; ¹⁵ jeho působnost má pro nás stejně zásadní význam, jenže ve smyslu opačném. ¹⁶ Tak jako Adamova neposlušnost přivedla k smrti celé množství lidí, tak dar Boží milosti prostřednictvím Ježíše Krista ruší všechna provinění bez ohledu na jejich množství. ¹⁷ A jako vinou jediného člověka ovládla smrt celý svět, tím spíš budou prostřednictvím Ježíše Krista vládnout ti, kterým on jediný vydobyl milost a bezhříšnost. ¹⁸⁻¹⁹ Shrnuto: Jako pro neposlušnost jednoho byli všichni lidé odsouzeni, tak zase poslušnost jednoho přinesla celému lidstvu odpuštění znamenající život. ²⁰⁻²¹ Zákon ovšem přispěl k tomu, že přestupků jen přibylo. Čím větší však odpadnutí od Boha, tím většího významu nabývá jeho milost. Odpadnutí od Božího zákona přineslo člověku smrt. Bůh však nabídl člověku milost, tedy dokonalost získanou prostřednictvím Ježíše Krista, která mu opět vrací život.

6

Moc hříchu je zlomena

¹ Co z toho plyne pro nás? Že máme setrvávat v hříchu, abychom mu dali příležitost udělit nám ještě větší milost? ² Ovšemže ne! Náš dřívější bezbožný život přece již zanikl, jak by

mohl ještě pokračovat? ³ Kdo se bytostně spojil s Kristem, má účast jak na jeho životě, tak hlavně na jeho smrti, ⁴⁻⁵ jak vyznáváme ponořením do vody při křtu; vždyť je to výraz definitivního rozchodu s dřívějším životem. Současně však jako za Kristovou smrtí následovalo vzkříšení – je to počátek úplně nového života, nové existence. ⁶⁻⁷ Víme přece, že naše dřívější „já“ bylo ukřižováno s Kristem. Aby se vymanilo z nadvlády zla, muselo zemřít, protože jen mrtvý je mimo jeho dosah. ⁸⁻⁹ Když jsme tedy své „já“ nechali s Kristem zemřít, musí teď být na nás vidět, že žijeme docela jiný život. ¹⁰ Kristus zemřel proto, aby jednou provždy zničil zlo, jímž člověk dává smrti právo nad sebou. Když potom vstal z mrtvých, je už smrt proti němu bezmocná, na jeho život má nárok pouze Bůh. ¹¹ I vy tedy – jestliže jste zemřeli hříchu a jste spojeni s Ježíšem Kristem – se zlem teď nemáte nic společného a váš život patří jedině Bohu.

Být křesťanem znamená být v Boží službě

¹² Zlo už nesmí nabýt vrchu ve vašem jednání. ¹³ Nestůjte znovu v jeho službách, ale dejte se plně k dispozici Bohu, aby vás mohl užívat jako své nástroje v šíření dobra. ¹⁴ Ne už zákon, nýbrž Boží slitování nás zavazuje k dokonalému životu! ¹⁵ To ovšem neznamená, že bychom si nyní mohli dovolit cokoliv. ¹⁶ Komu se totiž dáváme do služeb, tomu jsme zavázáni poslušností. Povolíme-li zlu, stane se naším pánem a to vede ke smrti; anebo budeme poslouchat Boha – a pak budeme žít

bezhráňně. ¹⁷⁻¹⁸ Bohu díky za to, že vy jste byli vysvobozeni z nevolnictví zla, když jste se přiklonili ke Kristovu učení a rozhodli se žít bezúhonně. ¹⁹ Přiblížím vám to ještě jinak: kdysi jste své tělo propůjčovali pochybným požitkům a nevázaným zábavám, takže jste žili nezřízeně. Teď se tedy celou svou osobností oddávejte novému bezúhonnému životu, který by nehyzdila žádná skvrna. ²⁰ Dokud jste se řídili svými choutkami, byly vám nějaké mravní požadavky docela lhostejné. ²¹ Teď se za to stydíte, a co jste z toho měli tenkrát? Stejně to vše končí smrtí. ²² Teď jste však vůči zlu svobodni a dali jste se do Božích služeb. A co z toho máte? Život bez poskvrny už v přítomnosti a život věčný před sebou. ²³ Hřích dává svou odplatu – smrt; Bůh dává jako projev své milosti věčný život. Získáváme ho prostřednictvím našeho Pána, Ježíše Krista.

7

Neslužme liteře zákona, ale živému Kristu

¹ Milí, bratři, vy se přece dobře vyznáte v zákoně, a tak víte, že se vztahuje pouze na živého člověka. ² Podle zákona je například žena vázána věrností svému muži jen potud, dokud její muž žije. ³ Jestliže však manžel zemřel, závazek tím pro ženu skončil; když se tedy provdá za jiného, nikdo ji nemůže obžalovat z mnohomužství. ⁴ Tak i vaše podřízenost zákonu Kristovou smrtí skončila a vy teď náležíte jinému Pánu, totiž vzkříšenému

Kristu, aby z vás měl užitek Bůh. ⁵ Dokud jsme si žili po svém, ovládal nás hlad po zakázaném ovoci, touha po tom, co zákon zakazuje; tím jsme si vysloužili smrt. ⁶ Když jsme však s Kristem obrazně zemřeli, unikli jsme moci zákona. Nad naším nynějším životem už není nejvyšší autoritou mrtvá litera zákona, nýbrž Duch živého Krista.

Zákon sám neuschopňuje k bezhříšnému životu

⁷ Tím však nechceme říci, že zákon není dobrý. Vždyť právě zákon nám říká, co je hřích. Kdyby zákon nezakazoval touhu po cizím vlastnictví, ani bych nevěděl, že je to něco špatného. ⁸ Na druhé straně však zákon také ukazuje, že existuje i zakázané ovoce, když říká: Nepožádáš. Tím podněcuje k silnější touze po zakázaném ovoci. A tak vidíme, že kdyby tu nebyl zákon, nebyl by tu ani hřích. ⁹ Příchodem zákona do mého života hřích začal existovat ¹⁰⁻¹¹ a s hříchem přišla smrt. A tak se ukázalo, že Boží příkaz, který měl můj život chránit, způsobil vlastně jeho zkázu. Jakmile jsem chtěl jednat nezávisle na Bohu, byl ortel smrti zpečetěn. ¹²⁻¹³ Nuže, byla to tedy ta dobrá a správná Boží přikázání, která zapříčinila moji smrt? Nikoliv ona, nýbrž neposlušnost, pýcha mého „já“ přivolala na mou hlavu prostřednictvím dobrých přikázání rozsudek smrti a tím se odhalila jako skutečný nepřítel života. ¹⁴ Zákon, jak víme, pochází od Boha. My jsme však slabí lidé, jako otroci prodaní hříchu. ¹⁵ I

když víme, co je dobré a správné, a chceme se tím řídit, vyzní naše snaha často v pravý opak. ¹⁶ Třebaže dobrou vůli máme, neumíme ji proměnit v čin. ¹⁷ Jako by v nás jednal kdosi jiný proti našemu lepšímu přesvědčení, takže Boží vůli neustále přestupujeme, ačkoliv ji rozumem schvalujeme. Čemu to nasvědčuje? ¹⁸⁻²³ Ukazuje to, že uvnitř jsme ovládáni zákonem zla, který i naše nejlepší úmysly dovede převrátit ve špatné jednání. Na jedné straně tedy rozumem chceme sloužit Bohu a dobru, na druhé straně neustále podléháme zlu. ²⁴ Jak ubozí jsme my lidé! Což neexistuje vysvobození z tohoto nešťastného otroctví? ²⁵ Díky Bohu existuje. Je tu cesta, kterou nám otevřel Ježíš Kristus.

8

Bezúhonnost získáme jen s Kristem

¹ My, kdo jsme spojeni s Kristem, nemusíme se již obávat žádného odsouzení k smrti. ² Vždyť způsob života, jak jej při nás uskutečňuje oživující Duch skrze naše spojení s Kristem, nás vymanil ze zákonitosti hříchu a ze smrti. Zákon nás sice mohl před zlem varovat, ale nemohl nás před ním uchránit. ³ Proto Bůh poslal svého Syna Ježíše Krista, aby se stal člověkem a byl pokoušen k neposlušnosti. Takto odsoudil hřích tam, kde nejvíce působí, tedy v lidské přirozenosti. ⁴ Tak můžeme i my Ježíšovou zásluhou splnit požadavky zákona, když nepodléháme tomu, co chce tělo, ale jsme vedeni Duchem. ⁵ Jestliže někdo žije

podle své přirozenosti, je ovládán sobeckými touhami. Žije-li však v někom Boží Duch, je jím také usměřován. ⁶⁻⁸ Vlastní touhy vedou ke smrti. Duch Boží však dává život a pokoj. Ti první nemají Boha příliš v lásce, protože je jím nepřijemný a jeho zákony nepřijatelné. Takoví se Bohu ovšem nemohou líbit. ⁹ Ale vy, jestliže Boží Duch ve vás působí, jste jím vedeni k docela jinému životu. ¹⁰ Patříte-li opravdu Kristu, nemůže to být jinak. Z vlivu zla se vaše tělo vyprostilo Kristovou zásluhou; jeho bezúhonnost vám teď zprostředkovává život, vyvěrající z jeho Ducha. ¹¹ A tento Duch, jenž vzkřísil z mrtvých Ježíše Krista, vzkřísí i vaše smrtelné tělo, pokud jej v sobě necháte sílit a vládnout.

Kdo patří Bohu, má neochvějnou jistotu věčného života

¹² Ano, bratři, teď už nejsme podřízeni tomu, k čemu nás dříve naše přirozenost samozřejmě vedla. ¹³ Kdo totiž sám sobě ve všem vyhoví, ten sám sebe zničí. Kdo však s Boží pomocí vítězí nad svými slabostmi, ten získá nepomíjející život. ¹⁴ Kdo se dá vést Božím Duchem, smí se právem pokládat za Božího syna a dceru. ¹⁵⁻¹⁷ Bůh nám daroval postavení vlastních dětí, které se k němu smějí obracet jako k milujícímu Otci a jimž patří všechno, co patří jemu. Duch svatý nás o tom ujišťuje. ¹⁸ Stejnou slávu, jakou obdařil Krista, jednou přizná i nám, budeme-li ochotni podstoupit i stejné utrpení. Jsem plně

přesvědčen, že všechno pozemské trápení neznamená nic proti slávě, která nás nakonec čeká. ¹⁹ Vždyť celá příroda dychtivě očekává, kdy se objeví Boží synové v plné slávě. ²⁰⁻²¹ Hříchem se porušilo všechno stvořené; přesto však zde zůstává naděje na vysvobození všeho tvorstva. Svým věrným dá Bůh svobodu a slávu a ostatnímu stvoření vrátí neporušenost. ²² Jen se podívejte, jak nyní celá příroda úpí a sténá jako v porodních bolestech! ²³ A dokonce i my křesťané, kterým Bůh jako příslib nového života dal svého Ducha, toužebně vyhlížíme viditelný důkaz, ²⁴ že jsme byli přijati mezi Boží děti, které zachrání k věčnému životu; touto nadějí jsme naplněni. Těšíme se na to, co brzy uvidíme. ²⁵ Čekáme trpělivě, neboť mít naději znamená čekat, i když ještě není nic vidět.

Kdo patří Bohu, má zaručené bezpečí a vítězství

²⁶ My sami jsme slabí a často ani nenacházíme slova k modlitbě. Ale Duch Boží nám přichází na pomoc a úpěnlivě volá za nás slovy, která se vymykají našemu jazyku. ²⁷ A Bůh, který vidí do nejhlubších záhybů lidského srdce, přímluvná volání Ducha přijímá a dobře mu rozumí. ²⁸⁻²⁹ Víme, že vše nakonec slouží k prospěchu těch, kteří Boha milují. Ti jsou podle jeho vůle povoláni, aby získali podobu Božího Syna. Mají se stát jeho rodinou a Ježíš bude nejpřednější. Proč jsou k tomu povoláni? ³⁰ Protože je Bůh před věky důvěrně poznal a k tomu vyvolil. Tento cíl dosáhnou, protože je ospravedlní a

oslaví. ³¹ Co z toho plyne? Je-li Bůh s námi, kdo nás může ohrozit? ³² Když neváhal vzdát se kvůli nám svého vlastního Syna, co by pro nás ještě neudělal? ³³ Kdo se odváží být naším žalobcem před Božím soudem, když soudcem je ten, kdo nás sám ospravedlnil? ³⁴ Kdo nás odsoudí, když naším obhájcem je sám Ježíš Kristus? ³⁵ Kdo nás odloučí od jeho lásky? Snad těžkosti nebo strach, pronásledování či hlad, nebezpečí života nebo sama smrt? To vše se nám může přihodit. ³⁶ Vždyť už dávný žalmista napsal:

„Každou chvíli vedou někoho z nás na smrt kvůli tobě,
mají nás za ovce, určené na porážku.“

³⁷ Ale s jeho pomocí máme vítězství zajištěno. Vždyť si nás zamiloval! ³⁸⁻³⁹ A já jsem přesvědčen, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani vládci, nic z toho, co se děje nebo teprve má přijít, ani moci světské ani duchovní a vůbec nic z toho, co vyšlo z rukou Stvořitele, nemůže nás odloučit od Boží lásky. Vždyť jsme ji poznali v Ježíši Kristu, když za nás umíral.

9

Boží svrchovanost

¹⁻² Ach, Izraeli! Ach, můj národe! Kéž bys i ty našel cestu ke Kristu! Trápím se a naříkám pro tebe dnem i nocí. ³ Život bych za tebe dal, kdyby tě to mohlo zachránit. Kristus ví, že nepřeháním, Božímu Duchu nelze nic předstírat. Tolik jsi toho od Boha dostal, a

přesto nechceš poslouchat! ⁴ Za vlastní děti vás přijal, slavně vás vedl dějinami k ještě slavnější budoucnosti, dal vám své zákony, abyste v životě nemuseli tápat, naučil vás, jak ho máte uctívat, dal vám úžasné sliby, ⁵ slavné vůdce jste měli mezi praotci a nejslavnější – Kristus, věčný Bůh a Vládce – se jako člověk také narodil z vaší krve. A toho jste se zřekli!

⁶⁻⁹ Boží slovo však platit nepřestalo: Izraelci nejsou všichni, kdo odvozují svůj rodokmen od Abrahama nebo Jákoba – Izraele. I když jsou to potomci Abrahamovi, měl Bůh na mysli pouze Izáka, když Sáře sliboval syna. To znamená, že ne všichni z Abrahama jsou Božími dětmi, ale jenom ti, kteří se narodili na základě Božího slibu. ¹⁰ Také o synech, které měl Izák se svou ženou Rebekou, ¹¹ rozhodl Bůh ještě před jejich narozením. Oznámil, že starší z nich bude sloužit mladšímu. Když tak Bůh určil jejich vzájemné postavení ještě před tím, než se o to mohli osobně nějak zasloužit, zdůraznil tím, že má právo rozhodovat o lidech naprosto svobodně, ¹²⁻¹³ bez ohledu na jejich záslužné skutky. Proto mohl také říci, jak stojí jinde v Bibli: „Dal jsem přednost Jákobovi před Ezauem.“

¹⁴ Můžeme z toho usuzovat, že je Bůh nespravedlivý? Naprosto ne! ¹⁵ Mojžíšovi přece řekl:

„Projevím svou přízeň komu chci
a slituji se nad kým chci.“

16-18 Nikomu tím není povinen, nikdo na to nemá nárok. Je to jen jeho milost, když to učiní. Faraónovi, jak sám říká, propůjčil jeho postavení proto, aby na něm ukázal svou moc a aby rozšířil svůj věhlas po celé zemi. Tak tedy žádným sebevětším úsilím, nýbrž z pouhé Boží milosti jsou lidé to, co jsou.

Boží a lidská měřítka jsou rozdílná

¹⁹ Možná někdo namítne: Proč nám tedy Bůh ještě pořád něco vytýká, když se nic nemůže díť proti jeho vůli? ²⁰ Ale člověče, kdo ty vlastně jsi, že si troufáš přít se s Bohem? Říká snad výrobek svému tvůrci: Proč jsi mne udělal zrovna takhle? ²¹ Copak se hrncíř ptá hlíny, zda z ní má udělat vázu nebo mísu? ²² Nemohl i Bůh ukázat nejen svou pravomoc trestat, ale i svou shovívavost s lidmi zralými k potrestání? ²³ Nemá právo projevit svou dobrotu k lidem, které zahrnul milosrdenstvím a určil pro věčnou slávu? ²⁴ Podobně povolal i nás, a to nejen židy nebo členy církve, ale i jiné, ²⁵ jak naznačuje prorok Ozeáš:

„Nazvu svým lidem ty,
k nimž jsem se nechtěl znát,
vyhnané zase zavolám nazpět.

²⁶ Kdo předtím slyšeli mé slovo odsouzení,
budou ujištěni, že je přijímám za své syny.“

²⁷ O Izraeli říká Izajáš:

„Kdyby jich bylo jak mořského písku,
jen hrstka se jich zachrání.

²⁸ Bez odkladu a do písmene
splní Bůh své slovo na zemi.“

29 A už dříve předvídá:
„Kdyby nebyl nebeský vládce
ten zbytek lidu nezachoval,
byli bychom jak Sodoma
zpusťli a Gomoře se podobali.“

Bůh odmítá ty, kdo mu nevěří

30 Co tu vidíme? Že ti, kdo k izraelskému náboženství nepatřili a o bezúhonnost před Bohem nijak neusilovali, ti ji dosáhli na základě víry. 31 A ti, kdo spoléhali na svou příslušnost k vyvoleným a na plnění náboženských předpisů, vyšli naprázdno. 32 Proč to? Protože se domnívali, že si Boha nakloní okázalou zbožností místo upřímnou vírou. Na tom ztroskotali, 33 zcela podle slov Izajášových:
„Hle, na Sijón kladu kámen úrazu,
o něj se mnohý z vás rozbije.
Kdo se mne však vírou uchopí,
ten žádnou škodu neutrpí.“

10

1 Bratři, denně prosím Boha za Izraelce, aby si uvědomili svůj omyl. 2 Musí se jim přiznat, že o Boží přízeň horlivě usilují, ale mají klapky na očích. 3 Nepochopili ospravedlnění v tom způsobu, jak je nabízí Bůh, a proto je odmítají a chtějí si je vydobýt sami. 4 Zákon je měl přece přivést ke Kristu, který je vrcholem a dává bezúhonnost tomu, kdo věří.

5 Mojžíš řekl, že člověk získá život plněním zákona; říkejme tomu ospravedlnění cestou zákona. 6 Ospravedlnění cestou víry je však

něco jiného. Klíč k životu není třeba hledat v nadpozemských výšinách, ⁷ ani pracně dobývat z hlubin země. Vše potřebné již za nás udělal Kristus. ⁸ Každý člověk má ten klíč na dosah, má ho ve svém srdci: je to víra, kterou hlásáme.

Kristus – kámen urážky pro mnohé

⁹ Jestliže tedy Krista vyznáváš jako Pána a opravdu věříš, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, jsi zachráněn. ¹⁰ Kdo věří, ten je před Bohem spravedlivý a jako takový, hlásí-li se k tomu veřejně, je u něho v milosti. ¹¹ Bible přece říká: Kdo mu uvěří, nebude zklamán. ¹² A v tom není rozdíl mezi židem a jinověrcem. Všichni mají jednoho a téhož Pána a ten je stejně štědrý ke všem, kdo se k němu obracejí. ¹³ Je přece psáno, že každý, kdo ho bude vzývat, bude zachráněn. Každý! ¹⁴ Vzývat ho může ovšem jen ten, kdo v něj uvěřil: uvěřil jen ten, kdo o něm slyšel; slyší jen tehdy, když bude někdo mluvit; ¹⁵ a mluvit o něm – k tomu právě Bůh posílá nás. Vždyť víte, co je psáno v Písmu: „Vždy vítán je, kdo dobrou zprávu nese!“ ¹⁶ Skutečnost je ovšem taková, že ne všichni tu zprávu uvítali. Vždyť už Izajáš si stěžuje: „Pane, kdo uvěřil tomu, co jsme hlásali?“ ¹⁷ Věříme-li my, je to proto, že jsme Kristovo poselství přijali.

¹⁸ Pokládám však otázku: Což snad Izraelci neslyšeli stejné poselství? Jistě slyšeli.

¹⁹ Nepochopili je snad? ptám se dál. Už Mojžíš říkal:

„Budete jednou žárlit na ty, kterými pohrdáte,
a hněvat se na ně, národe nechápavý!“

²⁰ A Izajášovými ústy říká Bůh:

„Dal jsem se nalézt těm, kdo mne nehledali,
a poznat jsem se dal těm, kdo se o mne
nestarali.“

²¹ O Izraelcích však mluví jako o lidu
neposlušném a vzpurném.

11

Kdo uvěří, navrací se k Bohu

¹ Ptám se tedy: Zavrhl snad Bůh svůj národ? Rozhodně ne! Vždyť já jsem také židovské národnosti, potomek Abrahamův z větve Benjaminovy. ² Bůh nezavrhl svůj lid, který si předtím vybral. V Bibli se dočteme, že už Eliáš si Bohu na svůj národ stěžoval: ³ „Pane, tvé proroky povraždili, tvé oltáře rozbořili. Už jen já jsem zůstal při tobě a také mně o život ukládají.“

⁴ A co mu na to odpovídá Bůh? „Sedm tisíc věrných – kromě tebe – se bohům cizím ještě neklaní!“ ⁵ Stejně tak dnes je tu takový zbytek věrných. Bůh je ovšem nevyvolil pro jejich zásluhy, nýbrž ze své milosti. ⁶⁻⁷ Tak tedy: o co se tolik snažili Izraelci, toho – kromě těch vyvolených – nedosáhli.

⁸ Bůh je ranil slepotou,
takže mají oči –

a přesto nevidí,
mají uši –

a přesto neslyší,
slepí a hluchí jsou až dodnes.

⁹ A David říká v jednom svém žalmu:

„Jejich blahobyť ať je jim osídlem a kamenem úrazu.

¹⁰ Zatmi jim zrak, ať nevidí a pod břemenem stále se hrbí.“

¹¹ Ptám se tedy: Je snad smyslem jejich klopýtnutí, aby padli nadobro? V žádném případě! ¹² Jejich pád však umožnil záchranu pohanů, a to má probudit u židů zdravou žárlivost. Oč větším požehnáním pro svět bude návrat Izraele k Bohu, když jeho úpadek znamenal už takové dobrodiní!

Boží povolání není důvodem k domýšlivosti

¹³ Proto vám, bývalým pohanům, sloužím tak horlivě, ¹⁴ abych vyvolal žárlivost u svých soukmenovců a alespoň některé tak zachránil. ¹⁵ To, že se ocitli v nepřátelském táboře, přineslo světu smíření s Bohem. A což teprve, až je Bůh znovu přijme! To bude přímo vzkříšení z mrtvých! ¹⁶ Co vyrostlo ze svatých kořenů, je rovněž svaté. ¹⁷ Jestli byly některé větve ze svatého stromu ulomeny a vy, jako plané větve, naroubováni na jejich místo, ¹⁸ nevypínejte se nad větve původní. Nezapomeňte, že kořen nese vás a ne naopak! ¹⁹ Říkáš: „Byly přece ulámány, abych já mohl zaujmout jejich místo.“ ²⁰ Máš pravdu, byly ulámány kvůli své nevěře a ty rosteš na jejich místě díky své víře. To však měj za důvod spíš k pokoře než k domýšlivosti. ²¹ Když Bůh neušetřil větve původní, tím spíš by neušetřil tebe. ²² Máš v tom vidět důkaz jeho přísnosti, ale zároveň i dobroty: přísnosti k odpadlým a dobroty k tobě – pokud ovšem

zůstaneš věrný. Jinak odřízne i tebe. ²³⁻²⁴ A stejně i židé, vrátí-li se k Bohu, budou naroubováni zase zpět. Bude to tím snadnější, že Bůh je vlastně jen vrátí na jejich původní místo.

Nemělo by vám zůstat tajemstvím, bratři, jaké úmysly má Bůh s Izraelem, ²⁵ a nechci vás ponechat jen vašim představám. Část židů zůstane od Boha odvrácena tak dlouho, dokud počet povolanych z ostatních národů nebude dovršen. Když se to stane, ²⁶ otevře se cesta všemu Izraeli a nalezne spasení, jak píše Izajáš:

„Z Jeruzaléma přijde vysvoboditel

a všechnu bezbožnost z národa vymytí.

²⁷ Já, Bůh, s nimi učiním smlouvu,
že všechny jejich viny zahladím.“

²⁸ Jak se tedy máte na židy dívat? Nepřijali Pána Ježíše Krista, a proto je můžete pokládat za Boží odpůrce; přitom však nezapomínejte, že vás jejich vzdor přivedl k Božímu milosrdenství. Bůh je však stále miluje, protože jsou dětmi svých předků, které on vyvolil. ²⁹ Když Bůh něco daruje, nebere to zpět; když někoho povolá, sám to neruší. ³⁰ Vy jste kdysi Boha odmítali, ale teď se vám dostalo Božího milosrdenství, když ho židé odmítli. ³¹ V podobné situaci jsou teď oni. Staví se odmítavě k milosti, která byla udělena vám právě proto, aby ji nakonec mohli dostat i oni. ³² Tak se všichni nerozdílně stali svou neposlušností stejně závislými na Boží milosti, jak Bůh chtěl.

³³ Jak nesmírné je Boží bohatství,
jak hluboká jeho moudrost a poznání.

Jak nevyzpytatelná jeho rozhodnutí a
nepředvídatelné jeho jednání!

³⁴ Kdo může pochopit Boží myšlení,
kdo byl kdy jeho poradcem?

³⁵ Kdo mu kdy dal něco ze svého,
aby mu to on musel vrátit?

³⁶ Vždyť z Boha vše pochází,
díky jemu a pro něho vše trvá.
Jemu sláva na věky!

12

Poznání Boha vede ke službě

¹ Když nám Bůh tak mnoha způsoby projevuje své milosrdenství, dejte mu i vy sami sebe plně k službám. Taková oběť je mu nejmilejší, tím ho nejlépe můžeme uctít. ² Přestaňte napodobovat zvyky a způsoby ostatního světa a změňte celé svoje smýšlení, abyste byli schopni rozeznat, co je v souladu s Boží vůlí, co je tedy správné, dokonalé a jemu milé.

³ Jako Boží vyslanec vám kladu na srdce: nikdo ať si o sobě nemyslí víc, než odpovídá jeho víře. ⁴ Tělo se skládá z mnoha orgánů a každý v něm má jinou funkci. ⁵ Také my všichni tvoříme s Kristem jedno tělo, ale jako jeho jednotlivé orgány máme různé úkoly podle schopností, jimiž nás Bůh obdaroval. ⁶ Komu Bůh svěřil poselství, ať ho zvěstuje v souladu s vírou. ⁷ Kdo je nadán k službě, ať slouží. ⁸ Kdo má schopnost vyučovat, ať se věnuje vyučování. Kdo umí povzbuzovat, ať povzbuzuje. Kdo rozdává, ať

přítom neskrblí. Kdo stojí v čele, ať je horlivý. Kdo slouží trpícím, ať to dělá s radostí.

Zlatá pravidla pro mezilidské vztahy

⁹ V lásce nemá místo přetvářka. Ke zlu mějte odpor, dobro milujte. ¹⁰ Mějte se rádi jako bratři, překonávejte se ve vzájemné úctě. ¹¹ V horlivosti nepodléhejte únavě, ale služte Pánu v duchovním zápalu. ¹² Z naděje se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbách vytrvalí. ¹³ Podporujte spolubratry v nouzi, buďte pohostinní. ¹⁴ Svým nepřátelům přejte jen dobré a neživte v sobě nenávist. ¹⁵ Radujte se s radujícími, plačte s plačícími.

¹⁶ Žijte spolu v souladu. Nechtějte dosáhnout závratných úspěchů, spíš buďte svědomití v drobných úkolech. Nepokládejte sami sebe za nejmodřejší a nejchytřejší.

¹⁷ Zlo nikdy neoplácejte zlem, ale usilujte o dobro pro všechny. ¹⁸ Pokud bude záležet na vás, udržujte dobré vztahy se všemi lidmi. ¹⁹ Nejednávejte si spravedlnost sami, moji drazí, přenechte odplatu Bohu, neboť v Bibli čteme: „Mně patří odvěta, já odplatím, praví Pán.“ ²⁰ Pro vás však platí:

když má nepřítel hlad, dejte mu najíst,
když má žízeň, dejte mu napít.

Tím dosáhnete toho, že se za své jednání zastydí.

²¹ Nenechte se strhnout ke zlému, ale přemáhejte zlo dobrem.

13

Vztah věřícího ke státu

¹ Každý se má podřídit pozemské vládě, neboť vládní moc má svůj původ od Boha. ² Kdo se staví proti ní, staví se proti řádu, který Bůh ustanovil, a přivolává na sebe trest. ³ Vláda tu není od toho, aby naháněla strach za dobré jednání, nýbrž za špatné. Jednej v souladu se zákony a nemusíš se jí bát. ⁴ Jejím úkolem od Boha je sloužit občanům k dobru. Kdo ovšem páchá zlo, má se proč bát; ne nadarmo má vláda také meč. I to je jejím posláním od Boha, aby trestala zlo.

⁵ Proto je nutno vládu respektovat nejen ze strachu před trestem; to je i věc svědomí. ⁶ Ze stejného důvodu například platíme daně. Stát je vybírá v zájmu veřejného blaha a také výběrčí svým způsobem slouží všem, když plní tento svěřený úkol.

⁷ Dávejte tedy každému, co mu náleží: Komu daň - tomu daň, komu clo - tomu clo, komu úcta - tomu úcta, komu čest - tomu čest. ⁸ Nedělejte si dluhy. Jediný dluh nikdy nesplatíte: vzájemnou lásku mezi vámi. Kdo druhé lidi miluje, ten plní zákon. ⁹ Vždyť všechna ta přikázání jako „nebudeš cizoložit, zabíjet, krást, toužit po cizím vlastnictví“ a kterákoliv jiná jsou zahrnuta v tomto jediném: Miluj svého bližního jako sám sebe. ¹⁰ Láska neumí ublížit, proto láska je naplněním zákona. ¹¹ Mějte to vše na paměti tím spíše, že víte, v jak kritické době žijeme. Přišel už čas probrat se

z netečnosti. Očekávané vysvobození se blíží. ¹²⁻¹³ Noc se chýlí ke konci, den je přede dveřmi. Nechme tedy všeho, co patří do říše tmy, jako jsou pitky a nevázané zábavy, nemravnosti a bezuzdnosti, sváry a závist a připravujme se vstříc světlu. ¹⁴ Všechno vaše jednání ať určuje Ježíš Kristus. Nevěnujte příliš pozornosti tělu, abyste se nestali otroky jeho potřeb.

14

„Slabí“ a „silní“ věřící

¹ Lidi, kteří mají příliš úzkostlivou víru, přijímejte mezi sebe, ale ne proto, abyste kritizovali a vyvraceli jejich názory. ² Jeden je přesvědčený, že je nutno dodržovat celou řadu náboženských zákazů a příkazů, například nejí jídla, která pokládá za nečistá. ³ Jiný naopak věří, že na tom tolik nezáleží, že může jíst všechno. Kdo jí všechno, ať se nedívá spatra na toho, kdo třeba nejí vůbec maso. A kdo nepožívá maso, ať nekritizuje toho, kdo ho jí bez zábran: vždyť také on byl přijat Bohem. ⁴ Jakým právem chceš odsuzovat toho, jehož pánem nejsi ty, ale Bůh? Je jen Boží záležitostí, zda člověk stojí nebo padá – a i v pádu ho Bůh dokáže zadržet.

⁵⁻⁶ Někdo zase činí rozdíl mezi dny v týdnu, zatímco pro jiného je den jako den. Důležité je, aby v těchto věcech každý jednal podle svého přesvědčení a s touhou oslavit Boha. ⁷⁻⁸ Vždyť nikdo z nás nežije ani neumírá jen pro sebe. ⁹ Proto Kristus zemřel a zase vstal, aby si podmanil vše živé i mrtvé. Tak tedy v životě i

ve smrti náležíme jemu. ¹⁰ Proč tedy odsuzovat bratra a pohrdat jím? Všichni se přece budeme muset postavit před Boží soud. ¹¹ Vždyť je psáno:

„Každé koleno přede mnou poklekne,
každý jazyk mě bude velebit.“

¹² Každý sám za sebe bude skládat účty Bohu.

Ohleduplnost – základ pokojného soužití

¹³ Nechte už tedy vzájemného kritizování; raději se mějte na pozoru, aby váš bratr neklopýtl a nepadl vaší vinou. ¹⁴⁻¹⁶ Vím a jsem o tom plně přesvědčen – tak mi to dal poznat Ježíš, že nic není nečisté samo o sobě. Nečistými se stávají věci jen tomu, kdo je za nečisté považuje. Ale rozhodujícím hlediskem ať je vždy láska. I když nám svědomí v tom či onom nebrání, důležitější je nepohoršit bratra. Co samo o sobě ještě není špatné, může vyvolat špatnou odezvu. ¹⁷ V Božím království nejde přece o jídlo a pití, ale o spravedlnost, pokoj a radost, jak je dává Duch svatý. ¹⁸ Kdo v tomto duchu slouží Kristu, líbí se Bohu a váží si ho i lidé. ¹⁹ Usilujme tedy především o to, co slouží všem k pokoji a ke vzájemnému duchovnímu prospěchu. ²⁰ Nepoškozujme Boží dílo kvůli podružnostem a vyhýbejme se všemu, co by mohlo oslabit víru bratra. ²¹ Je lepší odepřít si, co vadí mému bratru, než někoho zranit. ²²⁻²³ Svě přesvědčení však nezrazujeme; Bůh o něm ví. Budeme šťastni a bez výčitek, když uposlechneme hlas svého svědomí. Neřídít se jím a zapřít své přesvědčení je hřích.

15

Kde je opravdová víra, tam je trvalý soulad

¹ My vyspělejší ve víře jsme povinni snášet nedostatky těch, kdo tak pokročili nejsou, a nesmíme být na svou úroveň domýšliví.

² Pamatujte především na bližní a na to, co prospívá jim. ³ Vždyť ani Kristus nehledal svůj prospěch, ale podle prorockých slov ze žalmu snášel výsměch nepřátel: „Urážky těch, kdo tebe, Bože, tupili, snesly se na moji hlavu.“ ⁴ I toto, jako vše v Písmu, bylo napsáno k našemu naučení, abychom získali vytrvalost a čerpali z toho povzbuzení a naději.

⁵ Ať vám tedy Bůh, dárce toho všeho, dá žít navzájem v souladu. ⁶ Tak si to přál Ježíš Kristus, abyste jednomyslně oslavovali Boha, jeho Otce.

Společenství mezi věřícími

⁷ Nechtějte být nějakou uzavřenou společností. Nestraňte se jeden druhého; přijímejte se navzájem, jako nás Kristus přijal do slávy. ⁸ Kristus byl poslán k židům, aby tak Bůh prokázal svou věrnost a splnil sliby, jež dal praotcům. ⁹ Současně přinesl milost i všem ostatním lidem, aby také oni oslavovali Boha. Bible to potvrzuje na mnoha místech. Cituji alespoň některá:

„Velebit tě budu mezi pohany a před nevěrci budu chválit tvé jméno.“

¹⁰ „Pohani, i vy se radujte společně s jeho lidem!“

¹¹ „Chvalte Boha ve všech národech, celý svět mu vzdej chválu!“

12 „Z kořene Jišajova vyroste výhonek,
početných národů stane se vládcem.
On bude nadějí pohanů,
nadějí vzdálených Bohu.“

13 Ať vás Bůh, dárce naděje, naplní pokojem, radostí a důvěrou, abyste s pomocí Ducha svatého naději neztráceli, ale naopak šířili.

Odpovědnost vede Pavla k otevřenosti

14 Nepochybuji o tom, moji bratři, že co do vědomostí i schopností jste sami dostatečně na výši, abyste se obešli i bez mých rad. 15 Přesto jsem si v tomto dopise dovolil připomenout vám některé věci. 16 K tomu mne přece Bůh povolal, abych byl služebníkem Ježíše Krista mezi všemi národy. Plním tedy tento svatý úkol, aby se všichni obrátili k Bohu a pod vedením Ducha svatého se mu cele odevzdali.

17 Účast na Božím díle je mou největší chloubou. 18-19 Považuji za přednost, že Kristus mým prostřednictvím probouzí víru v pohanech, mění jejich život a zázračným způsobem je přesvědčuje o své moci. Rozšířil jsem jeho poselství po celém okolí Jeruzaléma a ve všech krajích až po Illyrii. 20 Zakládám si na tom, že zvěstuji Krista těm, kteří o něm dosud neslyšeli. Nechci stavět na cizích základech, 21 ale řídím se slovy Písma:

„Uvidí ho ti, kdo o něm nic nevěděli,
a poznají ho ti, kdo o něm nikdy neslyšeli.“

Pavel vysvětluje plán své další cesty

²² To byl tedy důvod, který mě dlouho zdržoval od cesty k vám do Říma. ²³ Ale nyní jsem v této oblasti svou práci dokončil. ²⁴ Už několik let se těším, že se u vás zastavím při cestě do Španělska. Doufám, že teď se mi to přání konečně splní a že se s vámi nějakou chvíli potěším, než mne zase vyprovodíte dál. ²⁵ Zatím však musím ještě podniknout cestu do Jeruzaléma, abych pomohl tamním křesťanům. ²⁶ V Makedonii a Řecku uspořádali totiž sbírku na potřebné bratry v Jeruzalémě. ²⁷ Rozhodli se tak, protože jsou Jeruzalémským zavázáni vděčností za užitek z jejich duchovního bohatství. ²⁸ Až tedy vyřídím tuto záležitost a vybrané peníze odevzdám, vypravím se do Španělska a cestou se zastavím u vás. ²⁹ Už teď cítím, že Kristus našemu setkání určitě požehná.

³⁰ Chci vás ještě poprosit, milí bratři, modlete se za mne, ³¹ abych byl ochráněn před nepřátelstvím nevěřících v Judsku a také aby Jeruzalémští mou službu dobře přijali. ³² Potom – když mi to dopřeje Bůh – s radostí přijdu k vám, abych mezi vámi trochu pookřál.

³³ Bůh, dárce pokoje, buď s vámi všemi.

16

Pavel zdraví své přátele

¹ Doporučuji vám sestru Fébu, obětavou služebnici Kenchrejského křesťanského sboru. Ochotně pomáhala mně i jiným. ² Jestli se na

vás obrátí, udělejte pro ni všechno, co budete moci, jak se na křesťany sluší.

³⁻⁴ Pozdravujte Prisku a Akvilu, kteří pro mne v Kristových službách riskovali život; nejen já, ale všichni křesťané jsou jim za to dlužníky. ⁵ Také všem věřícím, kteří se u nich scházejí, posílám srdečný pozdrav. Obzvlášť zdravím Epaineta, prvního asijského křesťana, ⁶ a Marii, která tolik pro vás udělala. ⁷ Pozdravujte mé krajany a bývalé spoluvězně Andronika a Junia, vynikající muže mezi apoštoly, kteří se stali křesťany dříve než já. ⁸⁻¹⁶ Dále pozdravujte Ampliáta, Urbana, Stachyna a Apella. Také všechny od Aristobulů a Narcisů, Herodiona, Tryfainu, Tryfosu a Persidu. A ovšem Rufa a jeho matku – měla mě jako vlastního. A ještě Asynkrita, Flegonta, Herma, Patrobu, Hermeu a ostatní tamější bratry, Filologa, Julii, Nerea a jeho sestru, Olympa a všechny křesťany u nich. Pozdravte je ode mne bratrským polibkem. Taky ode všech křesťanských sborů a skupin vyřizují pozdravy.

Stále platná výzva: Pozor na bludaře

¹⁷ Jedno bych vám ještě rád položil na srdce: dejte si pozor na ty, kdo vyvolávají spory a svádějí vás z cesty, kterou jste nastoupili. ¹⁸ Takoví kážou ne proto, aby sloužili Kristu, ale pro svůj vlastní prospěch. Vyhýbejte se jim. Bezelstného člověka snadno zmatou líbivými řečmi. ¹⁹ O vaší víře všude slyším jen to nejlepší a mám z toho radost. Přeji vám moudrost v konání dobra a zlo ať se vás ani nedotkne.

20 Bůh, dárce pokoje, už brzo rozdrtí satana u vašich nohou. Náš Pán Ježíš Kristus ať vás obdaří svou milostí.

Na závěr: lidem pozdravy – Bohu sláva

21 Pozdravuje vás můj spolupracovník Timoteus a přátelé Lucius, Jáson a Sozipater. 22 I já, písař tohoto listu, Tercius, připojuji svůj pozdrav. 23 Také Gaius, náš hostitel, vás pozdravuje a rovněž vás zdraví správce městské pokladny Erastus a bratr Kvartus.

24-26 Bůh vám může dát schopnost žít podle slov, která jsem vám zvěstoval. Byly vám zjeveny jeho dávné plány, dlouho skryté, ale nyní objasněné proroctvími, abyste je vírou poslušně přijali a podle nich žili.

27 Nade vše moudrému Bohu věčná sláva za Ježíše Krista.

Váš Pavel

**Biblica® Open Slovo na cestu
Czech: Biblica® Open Slovo na cestu (New
Testament)**

copyright © 1988, 2000, 2012 Biblica, Inc.

Language: čeština (Czech)

Contributor: Biblica, Inc.

Biblica® Open Slovo na cestu™

Biblica® Open Czech Living New Testament™

Copyright © 1988, 2000, 2012 by Biblica, Inc.

“Biblica” is a trademark registered in the United States Patent and Trademark Office by Biblica, Inc. Used with permission.

Creative Commons License

This work is made available under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License (CC BY-SA). To view a copy of this license, visit creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/ or send a letter to Creative Commons, PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, USA.

Biblica® is a trademark registered by Biblica, Inc., and use of the Biblica® trademark requires the written permission of Biblica, Inc. Under the terms of the CC BY-SA license, you may copy and redistribute this unmodified work as long as you keep the Biblica® trademark intact. If you modify a copy or translate this work, thereby creating a derivative work, you must remove the Biblica® trademark. On the derivative work, you must indicate what changes you have made and attribute the work as follows: “The original work by Biblica, Inc. is available for free at www.biblica.com and open.bible.”

Notice of copyright must appear on the title or copyright page of the work as follows:

Biblica® Open Slovo na cestu™

Biblica® Open Czech Living New Testament™

Copyright © 1988, 2000, 2012 by Biblica, Inc.

“Biblica” is a trademark registered in the United States Patent and Trademark Office by Biblica, Inc. Used with permission.

You must also make your derivative work available under the same license (CC BY-SA).

If you would like to notify Biblica, Inc. regarding your translation of this work, please contact us at <https://open.bible/contact>.

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution Share-Alike license 4.0.

You have permission to share and redistribute this Bible translation in any format and to make reasonable revisions and adaptations of this translation, provided that:

You include the above copyright and source information.

If you make any changes to the text, you must indicate that you did so in a way that makes it clear that the original licensor is not necessarily endorsing your changes.

If you redistribute this text, you must distribute your contributions under the same license as the original.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

Note that in addition to the rules above, revising and adapting God's Word involves a great responsibility to be true to God's Word. See Revelation 22:18-19.

2023-04-09

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 21 Feb 2024 from source files dated 9 Apr 2023

e08837ce-c353-52fb-bc01-a0e3b12ace4c